

„Štajerc“ izhaja vsaki petek, datiran z dnevom naslednje nedelje.

Naročnina velja za Avstrijo: za celo leto 3 krome, za pol in četrt leta razmerno; za Ogrsko 4 K 50 vin. za celo leto; za Nemčijo stane za celo leto 5 kron, za Ameriko 6 kron; za drugo inozemstvo se računi naročnino z ozirom na visokost poštne. Naročnino je plačati naprej. Posamezne štev. seprodajajo po 6 v.

Uredništvo in upravljanje se nahajata v Ptuj, gledališko poslopje štev. 3.

Dopisi dobrodošli in se sprejemajo zastonj, ali rokopise se ne vrača. Uredniški zaključek je vsak torek zvečer.

Za oznanila uredništvo ni odgovorno. Cena oznanil (inseratov) je za celo stran K 64, za 1/2 strani K 32, za 1/4 strani K 16, za 1/8 strani K 8, za 1/16 strani K 4, za 1/32 strani K 2, za 1/64 strani K 1. — Pri večkratnem oznanilu se cena primerno zniža.

Štev. 29.

V Ptuj v nedeljo dne 19. julija 1908.

IX. letnik.

Kmetje v ptujskem okraju!

Suša vam dela to leto neprecenljivo škodo. V drugih krajih države se daje takoj podpora, na pa se prezira. Zato sklicuje okrajni odbor ptujski

veliki kmetski zbor

ki se vrši v nedeljo, 19. julija ob 9. uri dopoldne na vrtu, pri slabem vremenu pa v veliki dvorani „Vereinshausa“ v Ptuj.

Dnevni red tega znamenitega shoda je:

„Suša, njene posledice in kmetske zahteve“.

Govorilo se bo v obeh deželnih jezikih. Pridite vsi!

Sklicatelji.

Kako postajajo duhovniki bogati.

(Po „Bauernzeitung“.)

Vbogi in enostavni cerkveni sestav prvih kristjanov je postal kmalu uspešni „kšeft“. Tu so v prvi vrsti „relikvije“, o katerih krščanstvo skozi stoletja ničesar vedelo ni. Ali končno so našle spekulativne glave vse mogoče kosti, lesa, svinje itd., ki so baje v zgodovini krščanstva nekaj vloge igrali. In srede so morale vse te stvari „čudeže“ delati.

Najvažnejša vseh „relikvij“ je v „Loretu“.

Ona obstoji iz hiše, v kateri je nekda „Mati Božja“ stanovala. In to hišo so baje „angeli“ leta 1294 čez dežele in morje iz Palestine v Loreto na Italijanskem prenesli. Od tega časa romali so milijoni ljudi v Loreto in so „ofrali“ milijone denarja.

Po raznih stoletjih našle so druge spekulativne glave vse, prav vse, kar je v dotiki z življenjem Jezusa. Križ, sulica, goba, pot, ja celo kos kruha, ki je baje ostal ob zadnji večerji. Seveda tudi pravo „ne šito“ suknjo Jezusa; te so celo 20 komadov našli in so jo obenem shranjevali in molili v Rimu, St. Jago na Španskem, Trierju, v Kölnu, Firulu itd. Kmalu so našli tudi srajce, čevlje, lasa, ja celo steklenico mleka iz Marijinih prs. Našli so hlače sv. Jožefa, štrik, na katerem se je Judaž obesil itd. In pri vseh teh „relikvijah“ se je milijone denarja „ofralo“.

Najboljša iznajdba pa so bili „odpustki“. Kako se je s temi „odpustki“ delalo, dokazuje spis „Sto pritožb nemškega naroda“ iz l. 1522. Tam čitamo: „S to kremarijo z odpustki se je ljudstvu ves denar jemalo. Prava krščanska pobožnost je pričela ponehavati, ker je imel vsakdo „pravico“ toliko grešiti, za kolikor denarja je mogel odpustkov kupiti. Zato so se razširjevali nenravnost, krvna sramota, prelom zakona, kriva prisega, uboj, tatvina, umor, oderuštvo, sploh vsi grehi. Ljudje so si upali vse pregrešiti, ker so si zamogli z nekaj denarja odpustke nakupiti.“

Papež Sikstus IV. (leta 1470—1484) je porabil dostikrat za eno samo večerjo 20 tisoč goldinarjev. Jato veliko denarja je prinašalo papežem „slavnostno leto“ (Jubeljahr). Tako leto je razpisal najprve papež Bonifacij VIII. (leta 1294—1303). Imelo bi se najprve ponavljati od 100 do 100 let. Že prvo slavnostno leto je prineslo papežu 15 milijonov zlatih goldinarjev. Poznejši papeži so zmanjšali dobo na 50, 30 in 25 let. Že Klemen VI. je praznoval leta 1350

drugo slavnostno leto, ki mu je prineslo 22 milijonov zlatih goldinarjev. Več kot 1 milijon vernikov je prišlo takrat v Rim in se je tako po cerkvah drenalo, da je bilo več oseb zadušnih. Dva duhovnika sta imela dovolj opraviti, da sta z grabljami darovani denar iz oltarjev grabila.

Pod cesarico Marijo Terezijo je romalo v Rim tekmo 40 let skupno 221 milijonov goldinarjev in to le iz Avstrije. In koliko denarja roma še danes v Lourdes ali Maria Zell itd.

Kdor pri vsemu temu še ne veruje, da se poteguje duhovščina za denar, ta je slep. Zato se tudi duhovniki ničesar tako ne bojijo nego izobrazbe. Ali pomagalo jim ne bo, tudi v pobožni Avstriji ne, ako bodejo naprednjaki skupaj držali, ne samo v besedah, temveč tudi v dejanjih!

Politični pregled.

Državni zbor se zopet ne bode zaključil. Le zasedanje se bo pretrgalo. Razlika tiči v tem, da dobijo poslanci valed tega tudi v političnih svoje dijete naprej. Možakarji, ki se toliko za ljudstvo trudijo, da so že kar plešasti, bodejo torej po zabavah hoteli, v kopališčih počivali in zato še plačo vlekti. Ta „špas“ nas košta vsak dan čez 10 tisoč kron.

Konec vremenske kanone. Listi poročajo, da je vojno ministerstvo vinogradnikom odglednilo dovoljenje za cenejšo dobavo smodnika za vremenske kanone. Minister pravi, da se ti vremenski kanoni niso obnesli. Tudi razni znanstveniki pravijo to. Prvič se je vporabilo vremenske kanone leta 1895 v Slovenski Bistrici. Na Nižje Avstrijskem se je vremensko streljanje že davno ustavilo.

Glede pomanjkanja krme so se vršila 7. t. m. v poljedelskem ministeriju posvetovanja. Govorilo se je zlasti o srednji in spodnji Štajerski,

Prošnja za dež.

Pri Sr. Katarini na gornjem Štajerskem imajo prav skrbnega župnika, pravega pastirja vernih ovčič in trdoglavih kostrunov. Briga se za vse zadeve svojih župljanov tako goreče, da bi še dobri stariši ne mogli z večjo ljubeznijo voditi svojih otrok. Cerkevemu odboru ni bilo nikoli treba delati težkih cerkvenih računov, kajti g. župnik so bili zadovoljni, če so se cerkveni mestri samo podpisali na prazen papir; a tudi župan si ni nikdar belil glave zavoljo občine. In kako gladko iztečejo pri Sr. Katarini volitve! Sami veste, kako se vršijo po drugod. Ta bi bil rad župan, njegov sosed tudi. Tega hoče duhovščina posaditi na občinski prestol, a drugi me marajo sanj. Urha prigajanja njegova častihlepna žena, naj se pobriga, da pride občinski odbor, Bibniku pa brani njegov hudi angelj varuh, da bi šel k volitvi, češ: čemu bi tratil po krémah čas in denar. Potem še pricaplja naprednjaki in zahtevajo, naj se volijo le pametni možje. Tako gre vse križem in kražem, in konec je navadno sovraštvo in slaba izvolitev. V tem oziru so Katarincični srečni ljudje. Kadar se jim oznanijo kakšne nepotrebne volitve, vselej reče župnik: volite tega, tega in onega, to

so katoliški možje! Če pa katera trmasta glava ni voljna slepo ubogati, tedaj zapreti skrbni pastir: „Kdor je proti meni, ta je proti sveti veri; kdor pa je proti sveti veri, on je proti Bogu, tisti pride v peklo!“ — Take grožnje so vsakokrat pomagale. Ni čuda, kdo bi se le zavoljo same neumne volitve moral pustiti celo večnost pražiti v peklenem ognju? Tega pa že ne! Bolj pametno je, raje lepo ubogati in potem čakati na velikansko plačilo, katero so „gospod“ obljubili pokornim vernikom.

No, letošnje leto pa Bog ni poplašal Katarincem slepe ubogljivosti, ampak poslal je celo nad njih hudo sibo v podobi velike suše. Nad njihovimi hribi in gorami razpenjalo se je že več tednov modro nebo, solnce je pripekalo, kakor da je naprošeno in le malokdaj se je prikazal tanek oblček, ki pa je zopet hitro izginil. Zato je začela zemlja pokati, poprej zeleni travniki so postajali rujavkasti, setve, ki so spomladaj lepo obetale, so jela prezgodaj zoreti, sadje na drevju se ni moglo lepo razvijati, zelje na kapusih je nehalo rasti, in sploh je vročina pretla uničiti vse nasade.

Katarincični so začeli zdihovati in pošiljati proseče poglede tja gori, kjer stanuje stvarnik vsega sveta, gospodarji so pristavili po vsakem

obedu navadni molitvi še po eden očenaš za dež, po večerih si slišal moliti rožne vence za mokro vreme, tola modro nebo se ni nehalo smehljati in solnce ne pripekati.

Kaj pa zdaj? Kaj neki drugzaga, kakor prositi gospoda župnika, naj preskrbi prepotrebni dež! In res sta se zdrnila oče župan in dedek cekmeštar ter hodila dva dni po fari od hiše do hiše in nabirala denar. Ko sta že nabrala precej lep kupček, sta se v soboto zvečer podala z njim v farovž k vsemogočnemu gospodu. Seveda so ju malo pisano pogledali, ker ništa prišla predpoldne, a ko so zapazili, da držijo dedek cekmeštar v robcu nekaj zavitega, so ju milostno pustili v sobo in prijazno vprašali, česa želite.

Očka župan so malo pokašljali in začeli ponižno praviti: „Vejo, prečastiti gospod, suša nam hoče letos vse pobrati: travniki so že rujavji, zelje ne raste, zito prehitro zori, korenja ne bo in vse, vse se bo posušilo. Zato sva z dedkom cekmošтром nabrala nekaj malega in prišla prositi, da bi prečastiti gospod hitro napravili procesijo in nam izprosili deža.“

Ko so očka župan govorili in prosili, odvezali so dedek cekmeštar robec in vsipali na mi zo 55 kron. Tedaj se je naenkrat zabliakalo,

Vsi v nedeljo 19. t. m. na kmetski zbor v Ptuj.

o Koroški itd., torej o pokrajinah, kjer je grozovita suša vse uničila. Nemška kmetška polanica dr. Waldner in Zuleger sta razjasnila položaj in mogoča sredstva za pomoč. Poslanecem se je dozdelo, da hoče vlada v tem oziru res pomagati. Znižati se hoče tarife za živinska in krmlina sredstva itd. Tudi o prepovedi izvoza krme se je govorilo. Da bi le kmalu pomagali, kajti kmet je ob robu obupanja!

Politični morilec Siczynski, ki je svoj čas gališkega grofa Potockega ustrelil, je bil pred lvoškimi protniki na smrt obsojen. Sodnija je sklenila, da ga bo de priporočala cesarjevi milosti in je tedaj gotovo, da bo pomiloščen. Tudi vdova ustreljenega namestnika je za pomiloščenje prosila. S tem je ta krvavi dogodek doigran. Ali bodo zdaj gališke razmere boljše? Ne verujemo!

Zarota proti ruskemu carju? Listi poročajo iz Somovica, da je prišla policija tam večji zaroti na sled. Več kot 100 oseb, izoških in žensk, so zaprli. Kolodvor so zasedli kozaki in orožniki. Promet na meji je zelo težaven.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

„Škoda, da ne vedo živali ničesar o samomoru! Ako bi se zamogli vsi mučeni in trpinčeni konji sami usmrtiti, imeli bi njih posestniki toliko škode, da bi postali že iz sebičnosti dobri z njimi, ravno tako kakor so bili preje iz sebičnosti nečloveški in surovi z živino“...

Peter Rowegger.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Dopisi.

St. Janž dr. p. Slišimo, da misli znani Pišek iz mariborskega okraja priti sem zgago delat. Sentjanževčani! Ako Pišek kaki shod priredi, le vsi na shod. Bomo mu že povedali, kaj mu gre. Če je tako kunšten, naj prej v svojem lastnem volinlem okraju vse kmete srečne naredi, potem se naj gre v druge kraje šnofat. Če pa tega ne zna, naj le ostane doma, ker z zapeljivimi besedami še se nobenemu kmetu ni pomagalo.

St. Peter na Medvedovem selu. Hodil sem te dni skozi to prijazno vasico. Hotel sem kupiti nekaj razglednic te vasi. Vstopil sem v trgovino in naročil razglednice vasi. Toda kaj misliš, dragi čitatelj, kaj sem moral ališati? — Cuj in strmi!! — Razglednice vasi se pa dobe pri gospodu župniku. — Torej Gomilšek nima druge barantije dovolj, še mora z razglednicami barantati? Ali pa ima tudi dovoljenje za prodajo? — Mislim, da ne, ker je že izšel zakon, da neizučene moči se ne smejo mešati med trgovce. Gomilšek nima trgovskega dovoljenja, torej naj miruje in naj pusti trgovcem živeti. Če se domašji trgovci ne bodo potegovali za red, ki ga Gomilšek s prodajo razglednic razdira, potegovali se bomo drugi; saj vemo kje je okrajno glavarstvo. Torej Gomilšek skrbi, da bo de drugo v redu, prodajo razglednic pa izroči trgovcem.

Trgovski potnik.

toda žalibog ne na nebu, ampak v župnikovih očeh.

Prečastiti gospod so nekaj mrmrali, močno vlekl iz debele cigare in hodili po sobi semtertja. Parkrati so postali pri oknu, kjer je visela blizu meter dolga, ozka, politirana deščica, ki ima na sredi dolgo stekleno cev (glažovnat ror) z živim srebrom, spodaj majhno škafličico, a zgornj natiakan in načrtan kos papirja, čez katerega moli svetel kazalec. (To je barometer ali vremenik, ki vreme za naprej kaže.)

Prosilca sta težko čakala na odgovor in ništa mogla pogruntati, zakaj njihov dušni pastir tako zamišljeno stoji pred tisto čudno rečjo pri oknu in zakaj majajo z glavo.

G župnik potegnejo še enkrat prav močno iz cigare, so obrnejo k možakarjema in govorijo tako-le: „Zelo me veseli, ljuba moja, da se v nesreči spomnite na Boga. Pa jaz mislim, da še ni tako hudo. Tudi ne smemo preveč tirjati od nebeškega očeta. Vidite, na spodnjem Stajerskem, kjer imajo veliko vinogradov, pa potrebujejo suho in vroče vreme, drugači dobijo slabo, kisló vino. Zato mislim, da storimo prav, ako s procesijo še nekaj časa počakamo. Kadar bodem videl, da je zelo velika potreba, bodem že na-

Sv. Križ nad Mariborom. Ljubi gospod urednik! Najprej Vas kot zagovornika kmetov prav lepo pozdravim, potem pa Vam naznamim, da se pri nas kuhla nekrščanska „jeza“ nad našim krščanskim g. župnikom. Veste, pri sv. Križu smo že od starih časov sem obhajali praznik sv. Petra in Pavla zelo slovesno. Na ta dan smo do zdaj zmiraj imeli dve maši in popoldne še litanije. Letos pa je naš gospodek odstavil prva apostola od visoke časti med navadne svetnike. Zjutraj na vse zgodaj je stisnil mašo in ker se je najbrž spomnil, da bo de v kratkem šel na beradijo, pardon na biro, dodal je še litanije. Potem pa celi dan nič službe božje, čeravno je po stari navadi prišlo k nam dosti ljudi iz sosednih krajev. Ti ljudje so potem po oštarijah častili Boga in njegove apostole. Nek dober govornik, ki nam večkrat muhe odganja in še včasih komarja posege, jim je pod farovčem na trati napravil lepo pridigo, kakoršne bi v cerkvi ne bili lahko slišali. Popisal je življenje sv. Petra in ga potem primerjal s politikujočimi duhovniki. Vidite, od tod je vsa jeza. Kaj jeza, tudi prepri je nastal. Nekateri pravijo, da so naš vsegamogočno gospodek zato degradirali največja apostola, ki sta iz ljubezni do Jezusa celo svojo kri prelila, da bi naše krčmarje, ki niso farovski kimavci, ampak pošteni in pravi možji, malo razčistil, a drugi zopet trdijo, da je župniček zato štrikal, da bi se popoldne ne mogel greh delati. Jaz tudi tako mislim, saj poznam našega fajmoštra notri do dna želodca in vem, da ni takšen, kakor tisti podivjani in stekli pop, kateri je pred enim letom v cerkvi na prižnici preklel poštno knetičico, ki že veliko let mirno počiva v hladnem grobu, samo zavoljo tega, ker je rodila inlepó zredila vrliga moža, ki ima v glavi bistre možgane, a v arcu ljubezen do nas. Ej, ej, gospod urednik, ko bi pač vedeli, kaj zdaj pri nas govorijo od vere, od svetnikov in od farjev — joj mene ne od farjev, ampak od prečastitih gospodov! Ako mi daste za prihodnje malo prator, Vam to rad popišem. Opomba uredništva: Poštenim kmetom je naš list zmiraj odprt.

Iz Črešnic. Dae 2. julija t. l. očita Ogrizek v svojem časopisu „Slov. G.“ Dramljanom neznačajnost, ker po njegovi modri glavi iztiravajo vero iz javnega življenja? Ogrizek pač mora nekaj pisati, se čistiti in zavijati, naj si bo še toliko neumno in hudobno, samo da je le čekano kajti sramote on ja nima nobene! Da bi le župnik Ogrizek toliko vero in značajnosti v sebi čutil, kakor jo imajo Drameljski odborniki in državni poslanci, bi se pač lepše in dostojnejše obnašal, ter toliko nepokojja ne delal. A po drugi strani pa on o potrpežljivih Črešničanih zopet toliko resnico zavija, da se vsakemu poštememu človeku stidi nad svojim bivšim dušnim pastirjem. Ogrizek se predrzne bahati in dičiti, da je on kot odbornik v 9 letih pri občini v Črešnicah red dosegel. To je čezmerna drznost! S tem hoče trditi, da je njegov prednik, č. g. župnik Loiz Kos, ki je skoz 14 let vinograde in polje vzorno obdelaval, vse v naj-

znanih molitve za dež. Hvala za denar in lahko noč!

Kmetiča sta žalostna odšla. Rada bi bila imela procesijo, a spoznala sta tudi, da Ljubi Bog ne more vsem ustreči.

Minulo je zopet nekaj dni. Nastala je prava pasja vročina in ljudje so že težko dihalí voparni zrak.

Katarinski župnik je hodil vsak dan po trikrat gledat tisto deščico pri oknu in kar je še na njej. In glej, živo srebro, ki je že osem tednov stalo visoko nad kazalcem, je začelo padati ter se ustavilo nizko pod njim. To znamenje, da se bo vreme spremenilo, zapazivši, je župnik hitro napisal dve pismi in ju po mežnarju poslal sosednjima župnikom. Potem je šel v šolo in napovedal iz cele fare zbranim šolarjem, da bo de čez dva dni od devetih popoldne procesija za dež k Marijini cerkvi sosednje fare.

K procesiji je šlo, kar je le moglo od doma. Bil je to neizrečeno vroč in soparen dan, da niti najstarejši ljudje niso pomnili enakega. Komaj so prilezli mnogostevilni tovarji na hribček in težko so čakali konca službe božje. Koj ko je postavil duhovnik moštranco v tabernakel,

lepšem redu imal, ter je faranom v toplem spominu ostal, po Ogrizekovi trditvi — nered zapustil! Vsa človeka, kdor se ni, po Ogrizekovem povelji ravnal, bil je imenovan za goljufa, tako med drugim P. in A. Pregovor pa pravi: „Kar človek sam čini, to sluti o drugih“. Hotel je Ogrizek ves čas svojega, njemu popolnoma ujanega in gluhega Jurij Petelinška, izstopiškega bogoslovca, za župana imeti in, ker se mu to ni posrečilo, bil je strahovito nevoljen. Petelinšku pa so le za poskušnjo odborniki samo eno dobo župansko čast pripustili, po koji je vroče hrepenel. Ogrizek pa se je bahal, da je vendar enkrat zmagal! Pa še v teh treh letih je Petelinšek s župnikom toliko nereda učinil, da Črešničani, tega nikdar pozabili ne bodo, zato so tudi sklenili, Ogrizeka nikdar več v odbor voliti, kakor tudi ne odpravljenega bogoslovca Petelinška. In s kako pravico si Ogrizek potem še le podstopi trditi, da se on pri zadnji občinaki volitvi na vse prošnje ni dal več v odbor izvoliti, dočim ja niti njega niti njegovaga tovariša exbologa P. nihče ni več voliti hotel, niti Črešničani, še manj pa Vezovičani. Zato je bil Ogrizek že celo pri boječih Črešničanih tako zapuščen, da mu že tam ni bilo več za obstati, kjer ga je poprej vse kot Boga ubogalo in se ga balo. In daleč se ne sramuje razglasiti: „Dela li tako, komu je za posvetno oblast in komandiranje“? — To je ostudno. Zakaj pa je potem zopet na svojem novem mestu v Dramljah vse žile toliko napenjal in še cerkev z agitacijo omaževal, samo da bi le on in njegovi v odbor bili izvoljeni? Ogrizek, ali še hočete daleč zavijati? Ogrizek, povejte vendar že enkrat, kako pa je a prodano zemljo za 210 kron Nemcu v Olji? Kupec je denar takoj položil, sedaj pa ne ve, pri čem da je, kaj je skupnjsko listino, ali ne daste glasu od sebe? Smreke, bukve, hrasti so tudi šli z Vami! Za naše otroke ste leta 1902 v imenu krajnega šolskega sveta, pa brez vašega imena na ministerstvo za bič v šolo proslili, a čez 10 mesecev ste že nasprotno naz vse može cele fare in še iz sosedne priizpraševanji krščanskega nauka našantali, da smo učitelja „po nedolžnem tožili“, da nič ne uči, ampak samo otroke pretpa, ter ga tako ob službo in kruh apravili! Takšno obdolženje je grozovito, vnebo-pijoče, človeka takorekoč umoriti! To hudobijo ima sedaj cela fara na svoji vesti, najhuje pa še Vi zagrizeni Ogrizek, ki ste nas zapeljali ter se potem še bahali, koliko škode ste učitelju napravili! Poprej pa ste še vedno učitelja zdelovali, da zato nič ne uči, ker je premehek in otrok ne kaznuje kakor ste jih Vi. Zato ste vaše pomagache silili, učitelja k biču priganjati, za kar ste tudi na Dunaj proslili! Ali si še morete strastnejšega farizejca domisliti? Vi župnik Ogrizek ste svoj čas pri nas pridigovali, da sv. pismo pravi: „Kdor drugemu iz hudobije službo, kruh vzame, tisti ga je na pol umoril in je dolžan za njega skrbeti“. A Vi pa ste hoteli po vsej sili učitelja še ob to malo pokojnino spraviti, da bi ga na stare dni morali še mi rediti; tako daleč je segala vaša duhovska strast! Da

vsula se je množica v bližno krčmo, da bi si z mrazim pivom odgnala neznoano vročino.

Proti večeru tistega dne so se že pripodili črni oblaki in zakrili modro nebo. Vihar je tuil, bliski so švigali, pa grom je treskal, da je zemlja trepetala. Učila se je ploha, kateri je sledil rahel dež in napojil žejne rastline ter ohladil zrak.

Drugo nedeljo so se v krčmi pri Sv. Katarini gosti pogovarjali, kako skrbnega župnika ima katarinska fara in kako dobro je dež storil. Vse je glasno pritrdjevalo, le krčmar Mihelka, ki je bil jezen, da niso prišle procesije sosednjih far k Sv. Katarini, kakor je bila poprej navada, je zaničljivo rekel: „Lej ga no! Ali res mislite, da bi ne bilo deža brez našega „gospoda“? Vesteli li, komu je procesija preskrbela dež? Največ ga je dobil krčmar na Marijini gori, ker je zelo veliko iztočil, precej lepo je namočilo mošnje fajmoštrov, in nekaj kapljic je padlo tudi v suhe aržete mežnarjev“.

Nekateri poslušalci so neverno odkimavali, drugi debelo gledali, jaz in kovač pa sva se smejala.